

SZÖLLŐSI MÁTYÁS

Esztena

(RÉSZLET)

„Rémület mikor gyilkos szagát hozza a szél”

Z. H.

„Miért várna büntetés a rosszra, amikor azt látjuk, hogy nincs megjutalmazva a jó?”

A. C.

1.

„Nehogy azt hidd, hogy bármit is tudsz rólam” – gondolja A., miközben egy erőteljes mozdulattal elnyomja a cigarettát a hamutál alján. Meleg van a téglalap alakú helyiségben, hiába forog körbe-körbe a ventilátor a plafonon, mozgása csak a forróságot növeli. A. feje izzik, és az ujjai megremegnek, amikor elengedi a csikk végét, hogy visszahúzza a kezét. A szája száraz. A szájpaddlásán a nyelvvel kitapint egy érdes csíkot, s akárhogy próbálkozik, nem bír hátranyúlni egészen a garatig, hogy a végét is elérje. Zavarja a napfény, ami hevesen izzik a világos függönyök szélei mentén, és a fehér papírlapok is égetik a szemét, amik szinte lángolva hevernek előtte az asztalon. Legszívesebben fölállna, hogy szó nélkül távozzon, de érzi, ez kifejezetten rossz ötlet. Ugyanakkor pedig idegesíti, hogy csak a gyávasága, és valamiféle kényszer tartja ülve. Nem szívesen mondaná ki, miért telefonált, ha most megkérdeznék tőle az asztal mögött ülő férfi, és ezért nem is szól egy szót sem. Figyeli Feketét, amint az iratok közt kotorászik, s ahogy följegyez néhány szót egy fehérén izzó lapra. A kezén egy ezüstszínű, nagy számlapos órát lát, de nem tudja megállapítani, milyen márkájú lehet. A nyakánál kigombolt ing mögül vastag szőr bukik elő, és A. arra gondol, hogy talán Fekete egész testét ez borítja. A férfi egyik mandzsettagombja időnként éles villanással jelzi a kéz mozgását, és a toll finom suhogása a lapon idegesíti A.-t.

A nagyméretű irodahelyiség bal oldalán két hatalmas ablakon áramlik be a fény a tört fehér függönyöket szinte átszakítva. Jól látszik a széles irodai asztal, amin a papírhalmok mellett egy monitor áll. A jobb oldalon húzódó üveges szekrényben A. nagyméretű lexikonokat lát. Vele szemben, az asztal mögött álló kis fa szekrény fölött egy pasztellszínekkel festett tájkép lóg, háttérében egy szekér halad a síkság narancsos-szürkén kavargó porában. Oldalt, a falon, egy kitüntetéseféle rajzolódik ki egy üvegtábla mögött lógva, és egy oklevelet is észrevesz bekeretezve, amin ilyen távolról nem tudja elolvasni az apró, fekete betűket. Az oklevélről ismét Feketére néz, aki még mindig papírlapokat pakol ide-oda, és nem néz rá továbbra sem.

„Tíz perce itt ülök, te barom, és még véletlenül se szólsz egy szót sem. Jól szórakozol?” – kérdezi magában A., és az utolsó cigaretta húzza ki a nála lévő dobozból, hogy rágyújtson. Önkéntelenül is a főbejárat fölött elhelyezett, kis alakú táblára gondol, amin egy áthúzott cigaretta jelzi, hogy az épületben tilos a dohányzás. A néma kérdés jogos, mert Fekete lassan csinál mindent, hogy húzza az időt. Ellenállhatatlan késztetést érez, hogy megvárakoztassa A.-t, mert kíváncsi, hogyan reagál, és reméli, hogy olyasmit mond, amire ő kellő magabiztossággal vághatja rá, hogy várjon. De ahogy telnek a percek, az érzés egyre érdektelenebb lesz, mert A. csak ül vele szemben, és nem szól egy szót sem.

Fekete izzad. A forróságban érzi csak igazán, hogy a zsír, ami feleslegként lóg a testén, milyen intenzíven terheli a szívét. A ventilátor ütemes forgása mellett hallja a szerv dobogását. A nyakában lüktet egy ér. A fehér ingén apró foltok jelennek meg, és a várakozás, aminek pontos értelmét nem látja még, csak a szükségességét érzi, mintha tovább növelné a helyiség hőmérsékletét. A szeme előtt villogó foltok jelennek meg, és úgy hasogat a feje, mintha pengét húzgálnának föl-le a halántékán, s így egy-egy éles sikoly a fejében minden gondolat.

Elővesz néhány papírlapot. Elkezd átböngészni őket, csak hogy teljen az idő. Közben a szemüvege torzító, felső ívén át figyelni A.-t. Próbálja kifürkészni, milyen állapotban van. Végtelenül kíváncsi, mi járhat a fejében, de elképzelni sem tudja. „Ugyanaz az ember volna ez, akivel valamikor az egyetemre jártunk? Hihetetlen.” – gondolja Fekete, mikor ismét a cigaretta morzsolgató A.-ra néz. *Elmebeteg*, jut eszébe, de rögtön úgy gondolja, ez a kifejezés túl erős, és azonnal a *zavarodottal* helyettesíti. A. beesett, vérágas szemekkel ül az íróasztal előtt álló széken, és Fekete úgy látja, annak az embernek a sápadt, lehangoló ábrázata ez, akit az ivás már az álmatlanságig hajszolt, és aki csakis mást okol a saját állapotáért. Némileg igaza van, mert A. az elmúlt hetekben szinte egy percet sem aludt, legfeljebb félálomban vergődött éjszakánként, vagy fel-le járkált, és próbálta kitalálni, mit tegyen.

Feketének eszébe jut, amikor a V.-i börtön előtt tulajdonképpen belebotlott A.-ba. Épp az egyik ügyfeléhez ment, és A. ott dohányzott a kijáratnál. Az arcát borító szakáll kiemelte a szemét, és ahogy a megszólítás után Feketére nézett, ő már tudta, hogy valóban A. az.

„Mikor láthattam utoljára? Tíz-tizenkét éve?” – gondolja, majd finoman fölemeli a fejét, és az éppen slukkoló, szakállas férfira néz, akinek tekintete a helyiség hátsó részére mered. Hiába, hogy váltottak néhány szót, vagy talán pont azért, az előtte sűrűsödő arcra nézve Fekete még mindig elképzelhetetlennek tartja, hogy A. elkövette, amiért évekig ült. Amikor a férfi megmozdul, Fekete újra az előtte heverő lapokra pillant, és leír néhány szót egy szerződéstervezethez, bár azt sem tudja, miről szól a szöveg. Húzza az időt, mert azt akarja, hogy A. szólaljon meg először. A fény szűrődő sávjai lassan eltolódnak a falon. Az asztalon heverő lapok is mintha hullámokban mozdulnának arrébb.

A. a szekrény fölötti óra másodpercmutatóját figyeli, ami ütemesen hagyja maga mögött a számokat, hogy aztán előlről kezdje az egészet. Arra gondol, vajon az az egyes, amit épp most hagy el, vajon ugyanaz-e, amit hatvan másodperce leküzdött, és reménykedik benne, hogy nem. Szinte hallja a kattánásokat a fejében, úgy rámered az óra folyamatosan változó, majd visszarendeződő számlapjára. A lánya jut eszébe. És az a délután, amikor igyekezett elmagyarázni neki, melyik mutatónak mi a szerepe. Réka az időről kérdezősködött. És arról, hogy miért kör alakú az óra lapja, és miért körben vannak elhelyezve rajta a számok.

Fekete kiegyenesedik. A szemben ülő férfit néz, aki még mindig az órát figyeli. Leteszi a tollat, vár, hogy A. rá emelje a tekintetét. A kintről érkező fény ereje gyengül. A függöny izzó fehérsége tompább lesz, és a tárgyak éles, sötét árnyéka az asztalon lassan áttetszőbbé válik. Fekete, amint hátradől, érzi, hogy lucskos a háta. Hűvösség járja át a testét. A nedves ing a bőrére feszül. Arrébb tesz néhány papírlapot, csak hogy megmozdulhasson, mert képtelen elviselni a forróságot, s ahogy ismét A.-ra pillant, rádöbben, hogy a vele szemben ülőn még mindig kabát van. Ugyanaz a szakadt, fekete lóden, mint legutóbb, közben eszébe jut az ötlet, ami a börtönkijáratnál körvonalazódott benne, miközben odalépett A.-hoz, hogy váltsanak pár szót. És ismét felvillanyozza, hogy talán megoldást találhat egy problémára anélkül, hogy további erőfeszítéseket kellene tennie. Elmosolyodott, amit A. viszonozott is, Fekete részéről azonban ez nem a vizontlátásnak, inkább az ötletnek szólt. És most, az irodában ülve egyre biztosabb abban, hogy jól döntött, amikor adott egy névjegyet a férfinak, hogy az felhívhassa. Nem volt kétsége afelől, hogy telefonálni fog, méghozzá hamar. Évekig eszébe sem jutott A., s ahogy most belegondol, milyen viszony fűzte hozzá, megdöbben, hogy A. évekig ült, és hogy ilyen siralmas állapotban van. Nézi a zsiros haját, a kusza, ápolatlan szakállát, a koszos körme is látszik, ahogy mozgatja a cigarettát a kezében. „Micsoda munka lenne összekaparni ezt a szerencsétlent, és ugyanakkor milyen könnyű volna eltüntetni. Valószínűleg senki észre sem venné. Ideális helyzet” – gondolja, s hogy nem is található alkalmasabb személyt a feladatra, ami rengeteg pénzt hoz majd hosszútávon neki. Mosolyog, de még mindig nem szól és az arcából a srégen érkező fényben tisztán csupán a két szem csillogása érzékelhető.

– Te hogy bírod ezt a meleget? Rettenetes. És még a légkondi sem működik, csak ez a szar, amitől lehet, hogy még rosszabb – szólal meg Fekete, miközben a ventilátort nézi, majd egy zsebkendővel megtöröli a homlokát. A. ingatja a fejét. Kezében a cigarettával bizonytalan mozdulatot tesz, aztán elnyomja a hamutálban. – Mindenesetre örülök, hogy itt vagy – teszi hozzá az ügyvéd.

Fekete a zsebéből egy újabb doboz cigarettát húz elő, mert az asztalon lévőben már nem talál. A papírok fölé hajol, majd A. felé nyújtja a frissen bontott Dunhillt, aki némi gondolkodás után kivész egy szálat, bólint.

„Ugyan már, miért örülnél? Istenem, de utálok ezt. Milyen jó kis Doxája van” – fut át az agyán ez a néhány mondat, miközben Fekete lassan visszahúzza a kezét. A. a

bőrszékben ülve egyre jobban izzad. A füledt meleg elkezd alulról terjedni, mintha el akarná foglalni a testét.

– Ha az ember sokat van kint az utcán, jobb ha meleg van – mondja tömören A. Elveszi az asztalról az öngyújtót, meggyújtja a cigarettát. Füst áramlik ki a száján, ami vékony csíkokba rendeződve megül a légtér közepén, mint egy laza felhő.

– Ezek szerint nem volt hová menned, miután kijöttél – mondja Fekete, s közben már szabadkozva emeli a kezét. – Már ha meg nem sértelek – folytatja félhangosan.

– Nem sokan fogadnának be egy elítéltet. Egy szállón húztam meg magam.

Az ügyvéd ismét megtörli a homlokát, és arra gondol, hogy egyre jobban alakulnak a dolgok. Meggyújtja ő is a cigarettát, slukkol.

– Értem. Nem akarod levenni a kabátod?

– Jól lesz így, köszönöm – mondja A. – Nem gondoltad volna, ugye?

– Már hogy mit?

– Az emberek általában azzal nem tudnak a leginkább mit kezdeni, ha egy olyan ember kerül ilyen helyzetbe, akit ismernek. Tudom, én is így voltam ezzel.

– Hogy érted ezt?

– Úgy, hogy hiába látod nap mint nap, nem tudsz mit kezdeni vele.

– Úgy gondold?

– Tudom, hogy így van. Mit gondolsz, ha ilyen helyzetbe kerülnél, lenne, aki segítsen? – kérdezi A., és mielőtt Fekete válaszolhatna, folytatja. – Bár ahogy körbenézek, ez a kérdés gyakorlatilag értelmetlen.

– Azt gondolom, lenne, aki segítene, igen.

– Én is így gondoltam valamikor.

– És? Tévedtél?

– Persze, hogy tévedtem. És még csak azt sem mondhatnám, hogy az esetem speciális volna. Illetve az. De tudod, minden eset az.

– Igen, ez valóban így van – mondja Fekete. Krákog, aztán köhint párat, mert a füst erősen kaparja a torkát.

„Fogalmad sincs, miről beszélek. És ez sosem csupán anyagi kérdés” – gondolja A., de nem szól. Figyeli, ahogy Fekete föláll, majd a hátul álló szekrényhez lép és kinyitja az egyik szárnyát.

– Gin, vagy whisky?

– Gin – vágja rá A. szinte automatikusan.

– Biztos azt gondold, hogy a sok üggyel, amivel találkoztam az elmúlt években, érzéketlenné tett. De ez nem egészen így van.

– Kár, pedig úgy sokkal egyszerűbb.

– Miért vagy cinikus?

– Mert szeretném elkerülni a szokásos smúzolást.

– Ez annál valamivel több. Vagy pont hogy...

– Más – vág közbe A. Kesernyész ízt érez a szájában. Mintha valami marná a szájpadlásán nyújtózó sebet.

Fekete bólogat, miközben a kis méretű hűtőből kivesz egy üveg italt, aztán két poharat is. Az asztalra teszi mindet. Lecsavarja a kupakot. Szó nélkül tölt. A seszínű ital tömény szaga terjedni kezd a szobában. A. arra gondol, hogy nem szabadna innia. Tudja, meleg időben azonnal a fejébe száll. A mozgás azonban elvonja a figyelmét, ismét Feketére néz. A férfi derekán körbefutó vastag zsírtömeg a nadrágjába túrt inggel együtt visszahajlik, eltakarva a combja felső részét is. Látja a foltokat Fekete ingén. A lelapult haját, és a forróságtól gyöngyöző homlokát, amin megcsillan a fény.

Fekete leteszi az üveget. Visszaül a székbe.

– Gondolkodtam, mikor is beszéltünk mi utoljára. Elképesztően régen volt. Őszintén szólva, nem hittem, hogy V.-n találkozunk újra. Illetve igen, csak nem...

– Kicsit másként festek, mint mondjuk tíz éve.

– Igen, egészen másként. De hát, én is másként festek – mondja Fekete és úgy nevet, hogy az érdes hangja visszhangzik a szobában. – Mi lett az egyetem után? Azt hittem, praktizálsz valahol – teszi hozzá, és tudja, hogy egyszer sem gondolt ilyesmire, de a kegyes hazugságot kifejezetten szereti.

– Hát, nem.

– Azelőtt sem...

– Nem – mondja A. és úgy látja, Fekete még várná a további információkat erről, de nincs tovább.

– Kár érte – mondja a kövér férfi néhány másodperccel később. Az asztal fa burkolatán A. felé tolja az egyik poharat, amiben finoman hullámoz az áttetsző folyadék. A.-t megcsapja a kesernyés szag. Izgatni kezdi a nyálkahártyáját. Nyomást érez a szájpadlásán, mintha a szájában kavargogna az ital. A nyelvével puhán végignyalja az alsó ajkát, és már ott is van a maró érzet a mellkasában, amit az elmúlt napok nélkülvétele okoz.

Megcsörren az asztalon egy mobil. A. azt is hallja, hogy a rezgéstől az üveg és a poharak rezonálni kezdenek, és látja, hogy a készülék minden mély bűgáznál egy centit arrébb mozdul a lapos felületen. Közben azon tűnődik, hogy egy nyilvánvalóan menő ügyvéd, aki egykor valóban az évfolyamtársa, sőt talán a barátja volt, de akivel egy bő évtizede semmilyen kapcsolata nincsen, péntek este hétkor hogy lehet, hogy vele foglalkozik. Figyeli Feketét, aki a mobilra néz, megemeli, aztán lefelé fordítva visszateszi a fa burkolatra. A csörgés és a rezgő hang azonnal megszűnik.

– Nem veszed föl?

– Nem lényeges, majd később visszahív.

– De miattam...

– Nem miattad! Simán csak ráér. Rohadt vérszívók. Az ember tesz egy kis szíveséget, és ezeket aztán lelőni sem lehet – mondja Fekete, és A. látja, hogy a férfi ismét a készülékért nyúl, forgatni kezdi az asztalon, miközben kétesen mosolyog. Kíváncsi, vajon mire gondolhat, de úgy érzi, jobb, ha nem kérdezősködik tovább. Összeszorul a gyomra, mikor arra gondol, hogy bizonyos értelemben ő is egy szívesség miatt van itt, bár ő maga sem érti, miként lehetne a találkozásukat követően kialakult érzést



szavakba önteni, és hogy pontosan mi is az, amit el akar mondani. És azt is tudja, az egykori barátságára sem alapozhat, mert az már rég semmivé foszlott. A megfogja a poharat, ami hideg és nyirkos. Lecsúszik róla a keze, de utána nyúl, enyhén megemeli. A hüvösség a kezén keresztül behatol a testébe, elindul a karján át a válla felé, majd a fejét elérve szorítja ki belőle a hőt. Az arca izzani kezd. A comb- és a hátizma remeg. Az ujjai bizseregnek. Úgy érzi, üvölteni fog, ha nem issza meg néhány másodpercen belül az italt. Ismét Feketére néz, aki megint a homlokát törli egy zsebkendővel. A tartja a poharat, várva, hogy a férfi ránézzen, mintha megerősítésre várna, hogy valóban megihatja a gint. Fekete az asztalra teszi a zsebkendőt. Fölemeli a poharat, Arra néz.

- Ha korábban nem is, most végre van lehetőségünk beszélni. Egészségedre - mondja Fekete mosolyogva, és megissza az italt. A már érzi a pohár nedves peremét. Nyers, keserű pára lepi be az arcát, enyhíti a lábában a remegést. Igen, egészségedre, mondja halkán. Az asztalon álló üveget nézi, ami félig tele van. Egyszerre nyugtatja meg a látvány, és ejti kétségbe, hogy mennyi fájdalom hullámszik még ott. Az első másodpercekben nem érez semmiféle ízt, csak a hideg folyadék izzasztó hatását, s hogy a benne lévő alkohol éget. Az egyik foga nyilall. A nyelvén tompa nyomás ül. Az alsó fogai alatt lüktet az ínyc. A szápadlásán húzódo seb lángol, az érzés nyomul hátra egészen a garatig, majd a toroka is belobban, s mintha egy maró csővé szűkülne az egész mellkasa. Légszomja van. Próbálja kihúzni magát. Nagy lélegzetet vesz. A kezében hengeredő pohár lassan átmelegszik. Leteszi a poharat. Feketére néz, aki mosolyog, miközben megfogja az üveget és újra tölt. A kintről érkező fény sárgásabb lesz, és A. arra gondol, hogy sötétedik. A szemben lógó festmény színei megváltoznak. A szürke lassan kopott feketévé, a narancs szín vörössé mélyül, és A. alig látja a szeke- ret a kép poros hátterében. Oldalt a szekrények egy szűk teret szegélyeznek körülötte, és a plafonon forgó ventilátor hangja is élesebb lesz, mintha közeledne hozzá. Behunyja a szemét. Vár, hogy elmúljon a dobogás a halántékában, s hogy egyenletesen tudjon lélegezni. A ventilátor suhogását hallja. Ahogy két üvegtárgy összekoccan. Kinyitja a szemét. Fekete határozottan őt nézi, s közben újabb cigarettát vesz ki a dobozból, rágyújt.

- Kérsz?

- Igen, kérek - mondja A. Remegő kézzel előre nyúl és kihúzza egy szálát. Fél szemmel az órára pillant, mert eszébe jut, hogy állandóan ismétlődnek a dolgok.

- Miben segíthetek? - kérdezi Fekete váratlanul. A jobb alkarján feljebb túri az inget.

- Miből gondold, hogy segítségre szorulok? - kérdez vissza A., és nagyokat pislog, hogy a szikrázó pontok, amiket lát, enyhüljenek a szeme előtt.

- Ugyan már...

- Gondolom, az ember azért ad névjegyet, hogy föl hívják - mondja A., de el is hallgat, mert tudja, ezzel egyáltalán nem cáfolta meg, hogy segítségre szorul. És nem is akarja, hogy Fekete azt érezze, ingerült.

– Igen, pontosan – mondja Fekete nevetve. A zavartan a halántékát vakarja. Azt szeretné a leginkább elkerülni, hogy leköteleződjön. Slukkol néhányat, vár. Nem tudja, hol kezdje, s hogy mi az, amit elmondhat anélkül, hogy kiszolgáltatná magát. Hamar rájön azonban, hogy ezen már jócskán túl van. Fekete nem ostoba, és nyilvánvalóan tudja, segítségre szorul. Várt majdnem egy hetet, ezzel nyugtatja magát. Nem akart azonnal telefonálni, és ma délután is több mint egy órán át állt az aluljáró egyik nyilvános készülékénél, hogy tárcsázzon.

– Négy évet ültél. Mi történt?

A. kerekedő szemmel néz az ügyvédre, de gyorsan enyhül a meglepettsége, mikor eszébe jut, hogy ezt nem volt nehéz kideríteni pár nap alatt.

– Ha tudod, hogy ültem, akkor azt is tudnod kell, miért.

– Őszintén szólva, tudom, de szeretném, ha te mondanád el. Nyilván összefügg azzal, ami miatt felhívtál. Jól gondolom?

– Jól – mondja A. némi szünet után.

Fekete érzi, hogy az adrenalinszintje nő, ami még így a bő tíz évnyi praktizálás után is jelentkezik, ha egy gyilkos ül vele szemben. Bár sejti, hogy A. nem az a fajta, akitől tartania kéne, és aki bármilyen formában tervezi még, hogy újrakezdje, amit egyszer már megtett. De mégis csak ölt, és ha egyszer képes volt rá, akár az is elképzelhető, hogy megteszi újra. Utánanézett A.-nak, és tudja, miért ítélték el. Kíváncsi, mit fog mondani, hogyan szépíti meg a történeteket, milyen módon próbálja, vagy próbálja-e egyáltalán fölmenteni magát. Beszélt az ügyvéddel, aki A.-t védte, és tudja, hogy nem egészen úgy történtek a dolgok, mint amiért A.-t végül elítélték. És azon a meglepő ellentmondáson töpreng, hogy ha A. igazat mond, akkor minden bizonnyal nemet mond a feladatra, amivel ő megbízná – és ez meglehetősen kedvezőtlen hír volna. Viszont ha hazudik, akkor megvan benne az a romlottság, gondolja Fekete, ami a tettehez úgymond elengedhetetlen. És ez így, tűnődik egy még csak elképzelt érzésen, kiábrándítaná őt. És ha meg is tenné, amire kéri, nem szívesen segítene egy olyan emberen, aki hazudik egy olyan helyzetben, amikor semmi szükség nincs rá. Tehát, vonja le a következtetést: ha A. jellemes, akkor feltehetőleg nem ő az embere, és ez számára, ahogy itt ül este hat után az iroda félhomályában izzadva, elfogadhatatlan. És legfőképp azért, fűzi tovább a gondolatot, mert ha elmondja, miért lenne szüksége rá, és A. utána nemet mond, akkor a vele szemben ülő férfi komoly veszélyforrást jelent majd a megszerzett információ miatt.

A. izzad. A nedvesség gyűlik a testhajlataiban. A nyaka és a tarkója nyirkos, amitől viszketés tör rá. Látja, hogy a fabútorok sötét foltokként állnak a szürkés-fehér fal előtt, és már csak a jobb oldali, üveges szekrény csillog a laposan szűrődő fényben.

– Van egy lányod – mondja Fekete szintelen hangon.

– Igen.

– Róla van szó?

– Róla.

- Bizonyára szeretnéd visszakapni.

- Így van.

- Mi történt pontosan?

A. toroka összeszorul, mert az az érzése támad, mintha egy kihallgatáson lenne. Feketét nézi, aki csak mered rá a vizenyős szemével, és a hosszanti foltokban jelentkező izzadság mintha lassan egy folyékony maszkká állna össze az arcán. Nem szól. Várja, hogy a férfi beszélni kezdjen, és A. néhány másodperc elteltével rádöbben, hogy ezt nem úszhatja meg.

- Megöltem az anyját, az történt - mondja A.

Az ügyvéden semmiféle meglepettség nem látszik, csak a szemöldöke húzódik össze. Némileg előredől, amitől megnyikordul a testét tartó szék. Megemeli a kezét, megfogja a poharát, majd iszik az italból. Közben folyamatosan A.-t nézi, és bólint, jelezve, hogy megértette, amit hall.

- Judit beteg lett. Nem is dolgoztam, már vagy három-négy hónapja, és a tartalékokból élünk, ami nem volt túl sok. Mindent én csináltam. Föztem, vittem a gyereket az iskolába, különóra, napközben meg otthon voltam, mert nem lehetett hosszabb időre egyedül hagyni. Dührohamai voltak. Nyomta az a rohadt tumor az agyát. Volt, hogy meg sem ismert, és rám akarta hívni a rendőroket. Azt hitte, egy idegen betört a házba és meg akarja erőszakolni. Ez lett a mániája. Félelmetes volt, ahogy kikelve magából üvöltött, amilyen szavakat használt. Rékát egy idő után elvittem Judit anyjához. Nem akartam, hogy lássa, ahogy az anyja egy lesóványodott tébollyá változik. Hat éves volt. Nem igazán értette, mi történik. Ami azt illeti, én se nagyon - mondja A., majd egy húzásra megissza az italt. Köhint párat. Feszül valami a szeme mögött, és a szakála alatt izzik a kiszáradt bőre. Alig tud koncentrálni. Fél, hogy elragadtatta magát, és most legszívesebben visszaszívná, amit mondott. Örül, hogy nem vette le a kabátját, mert így, amikor csak akar, fölállhat, és körülményeskedés nélkül kimehet azon az ajtón, amire most ismét rátekint. A ventilátor zúgása hallatszik. Kavarog a meleg levegő a szobában. A. még mindig az ajtót nézi, nem akarja visszafordítani a fejét, hogy lássa Feketét, a szánakozó, vagy egyszerűen csak konstatáló arckifejezését, meg ahogy váltva szívja a cigarettát és kortyolgat az italból. Az ajtó üvege mögött A. egyszer csak egy alakot pillant meg, de azonnal el is tűnik, mintha csak odalépett volna, hogy benézzen. „Van valaki rajtunk kívül még az irodában?” Amikor belépett, úgy egy órája, senki mással nem találkozott. Fekete említette is, hogy egyedül vannak. Növekszik a feszültség az idegeiben, ami tovább fokozza testében a forróságot. A fekete sziluett közben újra megjelenik a homályos üveg mögött, és A. látja, hogy mozdul a kilincs, és a kis lámpa üvegre eső fénye elmozdul. Nyílik az ajtó. A. föláll, mintha menekülni akarna, közben végighúzza tenyerét az arcán, mert zavarja a bőrre kiült nedvesség. Az ajtó lassan kitárul. Alacsony, ősz ember jelenik meg, aki egy ipari porszívót próbál befelé tolni. Amint meglátja, hogy a két férfi az irodában van, a kezét fölemeli, és már lép is hátrafelé. A. nem tudja, hogy csak az egy irányból érkező fény

miatt-e, de enyhe mosolyt fedez fel az öreg arcán. Valamit motyog is, miközben csukódik az ajtó, de A. nem érti, mit mond, s bár enyhül a lüktetés a mellkasában, mégis hiányérzete támad. A sziluett eltűnik az üveg mögül. A. újra a ventilátor zúgását hallja, és ahogy Fekete megmozdul a székben ülve. Nem mer ránézni. Zavarában előre lép, leveszi a kabátját és az ajtó mellett álló fogásra akasztja. Próbál úgy mozogni, mintha eredetileg is ez lett volna a terve, mikor fölállt. Fogalma sincs, Fekete mennyit érzékelt az ijedtségéből, s hogy a tapintata meddig terjed, azt viszont érzi, hogy az egész iroda ott tátong mögötte a flancos bútorokkal, azzal a nem sok jót sejtető festménnyel a falon, és a következő pohár itallal, amit Fekete bizonyára épp most tölt ki neki. Az üvegek újabb koccanásából A. legalábbis erre következtet. Egy helyben áll még egy darabig a kabátja zsebében kotorászva, de abban nincs semmi egy kis aprón meg egy koszos zsebkendőn kívül.

– Azt hittem, négy év börtön után nem vagy ennyire ijedős – hallja a háta mögül ezt a mondatot A., amitől ismét rátör az izzadás. Zavarában végigsimítja kezét a kabáton, megfordul. A szemét bántja az asztalon világító sárga fénykör. Nem is látja Feketét – hiába pislog pár nagyobbbat –, mert a férfi az asztal mögötti sötétbe húzódva ül. Eszébe jut, hogy most még mindenféle következmény nélkül elmehetne. Nem kért semmit, és semmi olyasmit nem mondott el, amit Fekete ne tudna amúgy is. A. közelebb lép az asztalhoz. Nekiütközik a széknek, amin korábban ült. – Mire vársz? Ül már le – szólal meg a férfi megint, és A. azt érzi, mintha valahonnan messziről beszélné, nem is az asztal mögül. Körbepillant. Távolinak tűnik számára az a néhány, félhomályban álló tárgy, amelynek körvonala egyáltalán még érzékelhető. Hirtelen elfogja a vágy, hogy lássa Fekete arcát, amitől eddig óvakodott, de amiről azt gondolja – most, hogy a sötétbe húzódva nem látható –, mégiscsak jobb, ha előtérben van. Leül. Fekete jobb kezét látja az asztalon. Belóg abba a sávba, amit a lámpa megvilágít. Kattanást hall. Füst terjeng a fényben. A. megérzi a kesernyés szagot, gyűlik a nyál a szájában és kapar a torka, amit csak az képes megszüntetni, ami előidézi.

– Értsd meg, tudnom kell, hogy mi történt pontosan. Ha azt akarod, hogy segítek, meg kell bíznod bennem, ez az első lépés – mondja Fekete, miközben előrébb hajol. A. már látja az arcát és rajta az izzadságfoltokat. Arra gondol, hogy így képtelen beszélni, és talán mégiscsak jobb volt, hogy Fekete hátra húzódva ült, mintha csak félig lenne jelen.

– Igen, értem.

– Hogy történt?

A. nem felel, csak mered maga elé.

– Hogy történt? – kérdezi Fekete ismét, egy fokkal nyomatékosabban.

– Túl sok gyógyszert adtam neki.

– Szándékosan?

A. előrébb dől. Fekete alig látja az arcát, mert félig lehajtott fejjel a tarkóját varkárja.

– Válaszolnál?

A. fölnéz, de nem az ügyvédre, hanem valahová a szoba hátsó része felé.

– Nem bírtam elviselni, ahogy szenved.

– Valóban? Itt egy kicsit másként szerepel – mondja az ügyvéd, és megmozdít pár papírlapot az asztalon.

– Már hogy hol?

– Az aktában, ami a peredről szól.

– Mit keresne az nálad...

– Mit gondoltál, hogy nem nézek utána, mi történt veled? Ennél azért alaposabb vagyok.

– Hogy jutottál hozzájuk?

– Szerinted? – kérdezi Fekete mosolyogva.

A. látja az izzadságtól csillogó arcát, amin a pórusok apró pontjai is kirajzolódnak.

– Ez legális?

– Legális, nem legális, teljesen mindegy. Tudom, hogy mi van ide leírva, ez a lényeg.

– Akkor meg minek kérdezősködsz? Nem értem.

Fekete fölnéz, leteszi a poharat, és az asztalon összekulcsolja a kezét. A értetlenséget, és némi haragot fedez fel a hangjában.

– Szeretnéd visszakapni a lányod, vagy sem?

A. visszatartja a levegőt. Egy vastag érben préselődik előre a vér a halántéka mélyén.

– Figyelj, én most nem ügyvédként beszélek veled. Vagy inkább fogalmazzunk úgy, hogy olyan ügyvédként, aki egyszerre barát is, szóval, nincs semmi félni valód. – „Hazugság” – gondolja A., miközben mozdulatlanul figyel Feketét. – Ezeken a nyomorult papírokon szerepel valami, az egy dolog. Őszintén szólva, szeretném azt hinni, hogy pont azért, mert jó rég nem beszélünk egymással, elmondod, mi történt. Nincs vesztenivalód. Ha idegenként beszélnék veled, azt mondanám, nincs túl sok remény. Emberölésért ítélték el. Gondatlanság miatt. A lányod pedig tíz éves.

– Tizenegy lesz – vág közbe A.

– Teljesen mindegy. Úgy látom, pont a lényegét nem érted.

– Mi a lényeg?

– Hogy veled legyen. Vagy rosszul gondolom?

– Nem, jól gondolod. Valóban ez a legfontosabb – mondja A. olyan halkán, hogy ő maga is alig hallja a szavakat.

– Örülök, hogy végre egyetértünk valamiben.

„És tudnál segíteni?” – suhan át ez a kérdés A. agyán, de nem szól, mert a *segítség* szót nem akarja kimondani. Abban reménykedik, hogy üzlet lehet a dologból, bár fogalma sincs, mit tudna nyújtani ellenszolgáltatásként, és azt sem tudja eldönteni, hogy az a jobb, ha valamiféle jóakaróként tekinthet Feketére, vagy ha csupán ügyvédként. Azt semmiképp se tudja elképzelni, hogy ez a két dolog egyszerre is működhessen.

Az első kötelezettséget jelent, a második nyilvánvalóan pénzt. És egyikre sincs semmiféle fedezete, s ez komoly szerepet játszik majd abban, hogy végül megalázottként távozik ebből a szobából.

Az ablakon túlról érkező utolsó vékony kis fénysáv is megszűnik, és A. már csak az asztalon álló tárgyakat látja. Megint viszket a bőre a szakálla alatt. Heves pislogási roham tör rá. Ismét az ajtó felé néz. Arra gondol, hogy odakint csak a tehetetlenség várja. Szívesen rágyújtana még egy szálra, de nincs képe újabb cigarettát kérni, úgy-hogy egy percen át csak előre-hátra csúsztatja a kezét a combján.

Végül mégis kérdez.

Az a két szó jár a fejében, hogy *elemi szükséglet*. A kéz elemelkedik az asztról, megfogja a dobozt, majd előre nyújtózva tartja. A.-nak közelebb kell hajolnia, hogy az asztal fölött elérje, és kivehessen egy szálát. Egyikük sem szól. Fekete közben tölt a poharakba. Föláll, ismét kinyitja a kis hűtőt, amiből pár szem jeget vesz ki, majd bedob egyet előbb a saját, aztán A. poharába. A. előbb koccanást, aztán finom kis roppanásokat hall, ahogy a vízbe merülő anyag térfogata megváltozik. Az ügyvéd viszszaül.

- Szerinted mit kéne tennem? - kérdezi A.

- Részeg voltál?

- Mikor?

- Akkor.

- Le van írva, nem?

- Igen, le van írva. De ez hogy derült ki? Úgy értem, nem vártál addig..

- Kétségbeestem. Kihívtam a mentőket, de már késő volt.

- Ők meg...

- Igen!

- Értem - mondja Fekete, majd hallgat egy darabig. - És azért lett sok a morfium, mert nem tudtál magadról, vagy azért, mert nagyon is tudtad, hogy mit csinálsz?

- Szerinted?

- Nem tudom, azért kérdezem. Gondolj csak bele, ha valóban az történt, amit most mondasz, akkor nyugodt lélekkel hogyan segítek abban, hogy veled legyen egy tíz éves gyerek?

- Miért, ha fordítva van, akkor hogyan?

- Lehet, hogy igazad van.

- Réka a lányom.

- Ő meg a feleséged volt.

- Embertelen fájdalmak voltak.

- És az feljogosít...

- Talán. Ha ő kér meg, akkor igen.

- Tehát azt állítod, hogy ő mondta neked, hogy adagold túl. Az előbb azt mondtad, hogy dührohamai voltak, meg hogy nem is tudott magáról.

- Nem mondta így ki, de tudtam, hogy ezt akarja.
- Tudtad?
- Igen, tudtam, a kurva életbe! Mit akarsz bizonyítani?
- Arra vagyok kíváncsi, hogy képes voltál-e ölni. Hogy mi volt a bírói ítélet, most felejtsük el.
- Már ne is haragudj, de én nem tudom elfelejteni!
- Pedig itt volna az ideje.
- Úgy érzem, neked csak az az elfogadható, ha szándékosan tettem.
- Nem, ez nem így van. Csak az az elfogadható, ha igazat mondasz. Komolyan mondom, nem tudom eldönteni, hogy tényleg büntudatod van, vagy csak megjátszod magad.
- Mit akarsz tőlem?
- Csak szeretném tudni, mi történt. És utána beszélhetünk arról, hogy hogyan tudok segíteni neked.
- Már tudod, hogy mi történt. Túlságosan enyhének tartod az ítéletet? Fekete fölnevet.
- Hagyd már abba! Egyáltalán nem erről van szó. Mondtam, hogy az ítéletet hagyjuk. Kit érdekel, hogy a bíróságon mi volt...
- Mondod ezt ügyvédként.
- Pontosan! Nálunk senki sem tudja jobban, hogy mennyire embertelen, és valótlan, ami a bíróságon zajlik. Nézd csak meg, itt az akta, amiben részletesen le van írva, hogy mit tettél, és közben egy szempillantás alatt kiderül, hogy szinte semmit sem árul el az egészről – mondja Fekete szigorúan.
- Ebben igazad van. Nem sokat árul el róla.
- Akkor áruld el te.
- Nincs túl sok kedvem erről beszélni! Azt hiszem, ezt megértheted.
- De annyit azért elárulhatsz, hogy ami ebben van – Fekete megmozdít egy aktát az asztalon, amin A. ugyan lát valami macskakaparást, de azt nem, hogy pontosan mi van ráírva –, nem fedi a valóságot. Ugye?
- A. mereven néz előre, valahová az ügyvéd mögé. Aztán ismét bólint. Fekete A.-t nézi, és az arcán mosoly jelenik meg, amit elszínez valami bizonytalanságból eredő rándulás.
- Egyébként pedig meghalt volna, nem?
- Tessék? – kérdez vissza A.
- Belehalt volna a betegségbe, nem?
- Igen. De ezt már...
- Akkor pedig nem értelek.
- Hogyhogy nem értesz?
- Tudod te hány embert mentettek fel, aki valóban gyilkos, nem úgy, mint te?
- És szerinted ez engem megnyugtat?

– Végül is, leggyakrabban másokhoz viszonyítva ítéljük meg magunkat. És a védelem is legtöbbször erre alapoz.

– Nem érdekel! – mondja ingerülten A. Nyomást érez a mellkasában, ami lassan félelemmé alakul, hogy talán megint hibát vétett.

Fekete nem folytatja, mert közben olyan ötlete támad, amitől újabb hóhullám önti el a testét. Képtelen ülve maradni. Kezében a pohárral föláll, s A. már csak azt látja, ahogy az addig vele szemben elhelyezkedő test teljesen eltűnik a szoba hátsó részében. Hallja az ügyvéd lépteit, aztán ahogy a poharát valami kemény felületre teszi. Arra gondol, hogy megkéri Feketét, üljön vissza, de nem mer szólni, nehogy az ügyvéd utasítgatásnak vegye a szavait. Fekete tökéletesen látja A.-t. Az asztal lapjáról visszaverődő fény erős árnyékokkal szabdalva ugyan, de láthatóvá teszi a férfi arcát, aki feszülten, mégis gyámoltalan ábrázattal ül ott.

– Mit gondolsz, mit tehetnék az ügyedben?

– Nem tudom. Csak azt, hogy vissza akarom kapni Rékát.

– Pontosan tudod, hogy nincs ma ebben az országban olyan bíróság, aki neked ítelné a lányod azok után, ami történt.

– Igen, ezt magam is sejtettem.

– Akkor mit vársz tőlem? Egyáltalán mit gondolsz rólam? – kérdezi Fekete olyan hangsúllyal, mintha sértőnek találná A. közeledését, de közben kifejezetten élvezzi, hogy végre játszhat egy kicsit.

– Nem konkrét szándékkal jöttem ide.

– Lehet, hogy ez a baj.

A. számára ijesztő ez a mondat. Főleg, hogy nem látja azt, aki beszél.

Fekete vár, de egyre inkább úgy érzi, egy helyben toporognak. Idegesíti, hogy értelmetlenül telik az idő. Szeretne már a számára lényegi kérdésekről beszélni, de még mindig bizonytalan abban, hogy A. hogyan reagál majd arra, amit el akar mondani. Csak egyetlen megoldást lát, ha hazudik. Számára teljesen mindegy, A. elhiszi-e majd azt, amit mond, mert még ha sejti is, hogy nem igaz, egyrészt nem tudja ellenőrizni a szavahihetőségét, másrészt, ha van egy kis esze, rájön, hogy a szándék és a végeredmény a lényeges.

– Tudod, hogyan lehetséges az, hogy csak négy évet ültél? – kérdezi Fekete. Előrébb lép, pont annyira, hogy a fény újra kirajzolja az alakját.

– Jó magaviselet miatt engedtek ki hamarabb.

– Mert új megvilágításba került az ügyed. De ez nem magától történt, azt tudnod kell.

– Hogy érted ezt?

– Úgy, hogy valakinek kezdeményeznie kellett, hogy felülvizsgálják az ítéletet.

– Lehetséges ilyen?

– Persze, hogy lehetséges, csak tudni kell a módját.

– És ki az, akit érdekelne, hogy mikor szabadulok?

Fekete nem szól. Az asztalra teszi a poharat, és az üvegből tölt még magának.



– Jól tudod, hogy ki.

– Ezek szerint...

– Pontosan. Szerinted csak úgy, véletlenül találkoztunk újra? – kérdezi Fekete. Hideg hullám vonul keresztül a hátán, de már érzi is, hogy múltóban van a rezdülés, amit a hazugság okozott. Eszébe jut, hogy egy ideje érdeklődve figyelni nemcsak másokon, de magán is a különféle testi tüneteket, amik már egy gondolat következtében is teljes erejükkel nyilvánulnak meg.

– Miért tettél volna ilyet? – kérdezi A. Tikkelni kezd a jobb szemhéja, ami akkor jelentkezik, ha ideges: ha bizonytalan helyzetbe kerül, és nem tudja megmagyarázni magának, pontosan mitől.

– Rosszul esik, hogy ezt kérzed. Lehet, hogy régen volt, de végül is barátok voltunk. Vagy nem? – kérdezi az ügyvéd hirtelen, olyan hangsúllyal, ami meglepi, és egyben le is taglózza A.-t.

– De, azt hiszem, hogy valóban azok voltunk.

– Egyébként pedig – folytatja Fekete –, nagyon reménykedem benne, hogy a segítségemre leszel egy ügyben, ami régóta húzódik, és épp itt az ideje, hogy megoldást találjunk rá. Ami azt illeti, nemcsak én számítok a segítségedre, de erről majd talán később.

– De ha felülvizsgálták a dolgot, akkor talán Réka...

– A dolog azért nem ennyire egyszerű.

– Hogy érted ezt?

– Úgy, hogy aki segített, cserébe kér is tőlünk... pontosabban tőled valamit.

– Miről volna szó? – kérdezi érdeklődve A., és közben arra gondol, hogy semmiféle módon nem tud utánajárni annak, hogy az ügyvéd igazat mond-e, s hogy most jön az, amikor leköteleződik, és kifacsarják az érzéseit.

Fekete kényelmesen elhelyezkedik a székben, majd kortyol az italból.

– Elsőre nem fog tetszeni, amit mondok, de kérlek, hallgass végig.

A. bólint. Az ügyvéd közben lenyom pár gombot az asztalon nyújtózó klaviatúrán, majd úgy fordítja a monitort, hogy kissé előre hajolva A. is láthassa, amit mutatni akar. A. egy domborzati térképet lát különféle magassági adatokkal, és néhány, egymástól távol eső, és számára ismeretlen település nevét is leolvassa.

– Ismerős a vidék?

A. alaposabban megnézi, hogy mi is látható a képernyőn, de egyetlen nevet vagy adatot sem ismer fel.

– Nem, egyáltalán nem – feleli, mert elképzelni sem tudja, hogy a terület, amit a térképen lát, hol helyezkedik el.

– Ez az ország egyik legészakibb szeglete. Csupán néhány apróbb falu elszórtan. Egyszer jártam arra, ködös, nyirkos, rettenetes hely – mondja az ügyvéd nevetve, és valamivel közelebb hoz egy települést a térképen, hogy a neve is látható legyen. A.

egy számára teljesen ismeretlen falunevet lát, körülötte különféle csúcsok domborzati adatait, amik szintén idegenül hatnak, mert fogalma sem volt, hogy ilyen magas hegyek is vannak az ország területén.

- És miért fontos ez a hely?

- Volna egy feladat, amit meg kellene oldanod.

- Oda kéne mennem?

- Így van.

- És mi volna a feladat?

- Nos, ez a hely nemcsak a klímája miatt különleges. Évek óta próbálok... illetve próbálunk eredményeket elérni, hogy hozzájuthassunk ahhoz, ami a föld alatt lapul.

- Szóval, pénz.

- Nyilván.

- És mi a probléma?

- Az, hogy egy olyan személy tulajdonában van annak a területnek a nagy része, aki semmilyen módon nem akar megválni tőle. Sőt ennél bonyolultabb a helyzet, mert a nő gyakorlatilag eltűnt. Állítólag valahol fent él a hegyek között, de nem tudjuk, merre, és olyan az az egész istenverte vidék, hogy nem sokan igazodnak el ott.

- És a helyi erők?

- Mi van velük?

- Komoly kapcsolataid lehetnek.

- Persze, itt a városban. De az egy más közeg. Mások a játékszabályok – mondja Fekete.

- Mit akarsz, hogy találjam meg a nőt?

- Első körben igen. De ennél többet akarok.

- És miért én? Már hogy... Én nem értek ehhez. Miért gondolod, hogy nekem sikerülne eredményt elérni? Gondolom, nem én vagyok az első.

- Nem, ami azt illeti, valóban nem te vagy az első. Hogy őszinte legyek, te vagy a negyedik.

- És akkor?

- Kettőn vissza se jöttek. Az utolsó pedig... hát, azt inkább hagyjuk.

- Hogyhogy nem jöttek vissza? Ezt hogy érted?

- Úgy, hogy mindketten meghaltak.

- Micsoda? Hogyan?

- Az elsőt azóta sem találták meg. A második holttestét, tavaly ősszel a közelben legetető pásztorok fedezték fel egy sziklatömb lábánál. Lezuhant a magasból, ami azért meglepő, mert képzett emberről volt szó. Olyanokat küldtünk oda, akik tudják, hogyan kell terepen mozogni, túlélni, és megtalálni azt, aki nem akar megkerülni.

- Akkor végképp nem értem, hogy miért engem akarsz odaküldeni.

- Lehet, hogy meglepő, amit mondok, de olyan régóta húzódik ez az ügy, hogy minden eshetőség átfutott már az agyamon. És egyáltalán nem úgy látom már a kérdést, mint mondjuk egy éve. Mintha az események engem is átalakítottak volna, és



tudom, hogy nem olyan embert kell odaküldenem, akinek a pénzen kívül nincs semmi egyéb motivációja. Azok a fickók profik voltak, de egyre inkább úgy érzem, valaki más kell ehhez.

– Tegyük fel, hogy megtalálom a nőt. És akkor mi lesz? Hogyan győzzem meg arról, amit nyilvánvalóan nem akar?

– Az már nagyon egyszerű, bárcsak ott tartanánk, hogy megtaláltad.

– Azt mondod, egyszerű?

– Igen, azt hiszem, nagyon egyszerű.

– Ezek szerint tudod, hogy mit mondjak neki?

– Még mondanod sem kell semmit.

– Valóban?

– Egészen biztos.

– Akkor szerinted mit kell majd tennem?

– Meg kell ölnöd.

A. torka összeszorul. Nyelni próbál, de csak akkor sikerül, mikor végre néhány görcsös rángás után újra ellazulnak a gégeje körül és a torkában az izmok. A ventilátor zúgását hallja, meg ahogy Fekete egy tollal babrál az asztalon, mintha türelmetlenségében minél előbb ki akarná kényszeríteni belőle a választ a kérdésre, ami nem is kérdés, főleg, ha A. azt akarja, hogy előrelépés történjen az ügyében. Előbb Réka jut eszébe, majd Judit, aki fekszik az ágyon, a sápadt bőre nyirkos a verejtéktől, és a csupasz karja olyan fehér, mintha mézbe mártották volna a testét, aztán újra Réka kerek arca, és arra gondol, hogy az nem is olyan már, mint amilyennek ő most elképze-
zeli. Látja a saját mozdulatait, a lepedő suhogását is hallja, amint csúszik előre a keze, a porcok roppanását a csuklójában, amibe az óra vékony mutatójának lépései szűrődnek bele: olyan halk, hogy nem is hallhatná, gondolja, de mégis hallja, tisztán és egyértelműen számol, lehunyja a szemét, múljon el az idő, az, ami most van, és legyen már végre valami más, legyen az, ami az után következik, hogy megtette, amire kérik, amire utasítják, mert ez nem kérés, az ilyen sosem kérés, mindig parancs, mert nincs választása, nem lesz kibúvó, mint ahogy akkor sem volt, amikor utoljára látta mosolyogni, szavak nélkül, és látta eltűnni az arcáról azt a napokig jelen lévő kérést, amire csak egyetlen válasza lehetett.

– Megismételnéd, amit mondtál? – szólal meg A., bár egyáltalán nem szeretné hallani még egyszer azt a mondatot.

– Azt akarom, hogy menj oda, és csináld ki a nőt – mondja Fekete.

– Ezt ugye nem gondolod komolyan?

– De, nagyon is komolyan gondolom. Miért ne gondolnám?

– Hát mert ilyen... szóval... – nyökögi A. Hátrafordul, mintha valaki még lenne rajtuk kívül a szobában. Mintha egy tekintetet keresne, amibe belekapaszkodhat. De hátul csak a halványan körvonalazódó bútorokat látja, s hogy nem mozdul körülötte semmi, nem reagál arra, ami elhangzott, és bosszantja, hogy nem lázad fel sem ő, sem

a tárgyak, sem semmi ez ellen a mondat ellen. Visszafordítja a fejét. Fekete rezzenéstelen arccal néz rá, és A.-t zavarja, hogy időnként csak az arcán csillogó izzadság jelzi, hogy benne is zajlódnak bizonyos folyamatok. Hogy a teste működik, hormonok dolgoznak benne és reagál a környezetére. A. előrenyúl, a hamutál széléről elveszi a még égő cigarettáját, beleszív egy nagyot, és egy ideig bent tartja a füstöt a tüdejében. Remegni kezd a combja.

- Nem hiszem el, amit mondtál. Főleg azok után...

- Nem kell túllihegni. Az izgulást bízd rám.

- Normális vagy? Azt kérdezted, mit képzelek rólad. Hát te mit...

- Csillapodj le és higgadtan beszéljünk meg ezt a dolgot. Még nem is tudod, hogy mit kapsz cserébe.

- Leszarom.

- Nem, nem hiszem én azt. Most őszintén, milyen kilátásaid vannak?

- Nem érdekelnek a kilátásaim, basszameg! Ilyet... Ezt nem hiszem el – mondja A. dühödt hangon, miközben a szék karfájára támaszkodva félig föláll, de aztán lassan visszaengedi a testét a puha felületre.

- Dehogynem érdekel! Ül vissza, helyezd kényelembe magad, és gondold végig! Iszol még egy italt? – kérdezi Fekete, s bár A. nem válaszol, ismét tölt a poharakba. Elnyelik vagy egy perc, amíg egyikük sem szól. Fekete A.-t nézi. Türelmesen vár, hogy a férfi lenyugodjon. A. mellkasa úgy zihál, mintha kergetnék.

- Szeretném, ha te csinálnád – szólal meg Fekete.

- Szeretnéd? Hogyan szeretnéd?

- Igen, szeretném.

- Te beteg vagy. És miért szeretnéd?

- Mert képes vagy rá.

- Szóval ezért volt az a kérdezősködés!

- Kíváncsi voltam, hogy tudsz-e racionális döntést hozni.

- Hogy micsodát?

- Higgadt döntést, mint akkor. Így jobb?

- Szerinted az egy higgadt döntés volt?

- Igen, kifejezetten az. Nagyon kevesen lennének képesek egy ilyen döntést meghozni.

- Ne próbálj ebből hiúsági kérdést csinálni!

- Jó, persze, ha innen nézzük, teljesen irracionális, de ha...

- Honnan a picsából tudnád, hogy milyen?

- Miért, nem az? Nem arról van szó, hogy leküzdötted az érzéseid, és megtetted azt, amiről azt mondtad, hogy ő maga is akarta már?

- Ez ennél sokkal bonyolultabb.

- Bonyolultabb? Miért? Hoztál egy döntést, amit...

- Amit minden pillanatban bánok.



– De miért bánsz? Magad miatt, vagy miatta? Ha igaz, amit mondtál, hogy ő kért meg ró, akkor csak magad miatt...

– Réka miatt. Érted? Neked nincs lelkiismereted?

– De van, bár az biztos, hogy elég speciális – mondja nevetve az ügyvéd, és megint a tollal babrál az asztalon. A nem szól egy ideig, csak figyeli az asztal lapján mozgó ujjakat. Érti, ahogy a bőrére ismét kicsapódik a nedvesség. Viszket az alkarja és a homloka is. Egyre jobban zavarja a kattogó hang, ami a ventilátor forgását kíséri. Nem bír ülni maradni. Érezni akarja a saját teste súlyát, ahogy a lábára nehezedik. A szoba hátsó részébe megy, ahol fokozatosan kirajzolódnak a különféle tárgyak, egy kör alakú, nagy dohányzóasztal, mellette bőrkanapé, és hátul egy hatalmas könyvszekrény, ami lezárja a hosszúkás, sötéttel bélelt teret.

– Próbálj meg lehiggadni! Gyere vissza, mutatok valamit – szólal meg Fekete. A megint úgy hallja, mintha nagyon távolról beszélne. Visszalép az asztalhoz, leül. Fekete egy darab papírt tol közel hozzá az asztalon.

– Mi ez?

– Így biztos, hogy nem lesznek gondjaitok a továbbiakban.

A alaposabban megnézi a papírt. A lámpa fénye miatt először égetik a szemét a rajta kirajzolódó számok, aztán egy kilencest lát, és elég sok nullát egymás után, s ahogy kezdi felfogni, hogy mekkora összegről van szó, ismét dobogni kezd a nyaka, mintha vérré alakulna benne minden érzés, és olyan sok, hogy lassan szétfeszíti az ereit.

– Tudod, hogy nem pénz kell – szólal meg A.

– Pénz mindig kell. Még akkor is, ha van, aki visszaszerezze a lányod. És ezzel nem lesz gond – mondja Fekete, és már úgy mosolyog, hogy semmi sem kuszálja össze arcán az örömet.

– Mégis, hogyan képzeled?

– Azt bízd csak rám. Te csak utazz el, minél előbb. Igazából arra gondoltam, hogy már hétfőn indulhatnál.

– Már hétfőn?

– Igen, hétfő reggel.